

**A Kúria
Önkormányzati Tanácsának
határozata**

Az ügy száma: Köf.5020/2021/6.

A tanács tagja: Dr. Varga Zs. András a tanács elnöke, Dr. Dobó Viola előadó bíró, Dr. Balogh Zsolt bíró, Dr. Kiss Árpád Lajos bíró, Dr. Varga Eszter bíró

Az indítványozó: Miskolci Járásbíróság

Az érintett önkormányzat: Miskolc Megyei Jogú Város Önkormányzat (székhelye: 3525 Miskolc, Városház tér 8.)

Az ügy tárgya: önkormányzati rendelet törvényességének felülvizsgálata

Rendelkező rész

A Kúria Önkormányzati Tanácsa

- megállapítja, hogy Miskolc Megyei Jogú Város Önkormányzatának a lakások bérletéről szóló 25/2006. (VII. 12.) rendeletének 9. § (5) bekezdése más jogszabályba ütközött;
- a fenti, más jogszabályba ütköző rendelkezés nem alkalmazható a Miskolci Járásbíróság előtt 7.P.20.131/2020/63-II. számon folyamatban lévő perben, valamint valamennyi, a jelen határozat meghozatalának időpontjában valamely bíróság előtt folyamatban lévő egyedi ügyben;
- elrendeli határozatának a Magyar Közlönyben való közzétételét;

- elrendeli, hogy a határozat közzétételére – a Magyar Közlönyben való közzétételt követő 8 napon belül – az önkormányzati rendelet kihirdetésével azonos módon kerüljön sor.

A határozat ellen jogorvoslatnak nincs helye.

Indokolás

Az indítvány alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes bérlő és Miskolc Megyei Jogú Város Önkormányzata (a továbbiakban: önkormányzat) bérbeadó 2013. június 5. napján határozatlan idejű lakásbérleti szerződést kötöttek. A szerződés 17. pontja szerint: „A bérlő köteles saját költségén közjegyzői okiratba foglalt, egyoldalú kiürítésre vonatkozó jognyilatkozatot tenni arról, hogy a bérleti szerződés bármely okból történő megszűnése esetén a lakás kiürítési kötelezettségének eleget tesz, illetve nem teljesítés esetén tudomásul veszi, hogy ellene közvetlen végrehajtási eljárás indul a lakás kiürítése iránt. Jelen bérleti szerződés hatályba lépésének feltétele a közjegyzői okirat bérbeadó részére történő átadása és jelen szerződéshez csatolása.” A bérbeadó 2019. december 31. napjára felmondta a bérleti szerződést. A felperes keresetében kérte mind a felmondás, mind a lakásbérleti szerződés 17. pontja érvénytelenségének megállapítását, ezen utóbbi kérelméhez kapcsolódóan a Kúria Önkormányzati Tanácsa előtti eljárás kezdeményezését.

Az indítvány és az önkormányzat védírata

[2] A Miskolci Járásbíróság (a továbbiakban: indítványozó bíróság) a 7.P.20.131/2020/63-II. számú végzésében indítványozta a Kúria Önkormányzati Tanácsának eljárását és egyidejűleg a per tárgyalását a Kúria Önkormányzati Tanácsa előtti eljárás jogerős befejezéséig felfüggesztette. Az indítványozó bíróság megállapította, hogy a kereseti kérelem vizsgálata során alkalmaznia kell a Miskolc Megyei Jogú Város Önkormányzata a lakások bérletéről szóló 25/2006. (VII. 12.) rendelete (a továbbiakban: Ör.) 9. § (5) bekezdését, mert ezen alapszik a szerződés 17. pontja.

[3] Álláspontja szerint az Ör. 9. § (5) bekezdése a lakások és helyiségek bérletére, valamint az elidegenítésükre vonatkozó egyes szabályokról rendelkező 1993. évi LXXVIII. törvény (a továbbiakban: Ltv.) 3. § (1) és (2) bekezdésébe, a 19. §-ába és a 2. számú melléklet a) és c) pontjába ütközik, mert hiányzik a rendelkezés meghozatalához a jogszabályi felhatalmazás. Az Ör. preambulumban hivatkozott rendelkezések visszautalnak arra, hogy a

rendeletalkotás kereteit az Ltv. határozza meg, mely felhatalmazó rendelkezésekből nem következik annak a helyi rendelkezésnek az indoka, hogy a bérbeadó önkormányzat a szerződés hatályosulását egy további bérlői vállaláshoz, a közjegyzői okiratba foglalt, közvetlen végrehajtást lehetővé tevő egyoldalú jognyilatkozathoz kösse. Az Ltv. 3. §-ában megjelölt, rendeletalkotással érintett tárgykörök sem indokolják a közjegyzői nyilatkozat szükségességét. Az Ltv. rendelkezéseiből nem vezethető le, hogy az önkormányzat a jogszabályalkotásra kapott felhatalmazást vagyonpolitikai okból kiterjessze.

[4] Indítványában az Ltv. 19. § (1) bekezdésére hivatkozott, mely szerint az önkormányzati rendelet a bérbeadó tekintetében határozhatja meg a felek megállapodásának tartalmát, míg a (2) bekezdés szerint az önkormányzati rendelet felhatalmazhatja a bérbeadót a megállapodás tartalmának meghatározására. Álláspontja szerint az Ltv. felhatalmazása nélkül azonban többletjogokat és kötelezettségeket az önkormányzati rendelet sem szabályozhat. Ezzel összefüggésben hivatkozott az Ltv. 19. § (1) és (2) bekezdése, továbbá a 36. § (2) bekezdése alkotmányellenességének vizsgálatáról szóló 1232/B/1995 AB határozatra, amelynek II/2-3. pontja értelmezi a helyi önkormányzatok Ltv. 19. §-a szerinti rendeletalkotásra feljogosítását a lakásbérleti viszonyok tartalmi meghatározása tekintetében, hangsúlyozva, hogy a bérlő jogai és kötelezettségei vonatkozásában az Ltv.-től eltérő szabályok megalkotására az önkormányzatok nem jogosultak, továbbá a 6. pontban kiemelve, hogy (...) az önkormányzati rendeletalkotás csakis (...) külön törvény keretei között történhet meg. E törvény az Ltv., amelynek támadott rendelkezései tovább részletezik az önkormányzati rendeletalkotás kereteit és feltételeit.

[5] Az indítványozó bíróság szerint az Ltv. 2. számú mellékletének alperes által hivatkozott a) és c) pontjai visszautalnak az Ltv. adott rendelkezéseire, amely rendelkezések tárgyából sem következik a közjegyzői okiratról történő rendelkezés lehetősége. Ezen túlmenően az Ltv. további, rendeletalkotást lehetővé tevő jogszabályhelyei a tárgykörük miatt szintén nem jelentenek felhatalmazást.

[6] Az Önkormányzati Tanács a Kp. 140. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Kp. 42. § (1) bekezdése alapján az érintett önkormányzatot felhívta az indítványra vonatkozó nyilatkozata megtételére.

[7] Az Önkormányzat nyilatkozatot terjesztett elő, amelyben kifejtette, hogy az Ör-t az Ltv. 2. számú mellékletének a) és c) pontjában a lakás bérbeadásának feltételei, illetve a 19. §-ban a bérbeadói jogok és kötelezettségek vonatkozásában kapott felhatalmazás alapján alkotta meg. Ezzel összefüggésben utalt a szerződési szabadság Alaptörvényben megjelenő elvi tételére [M] cikk (1) bekezdés], valamint az Alkotmánybíróság szerződési szabadságot értelmező 7/2006 (II.22.) AB határozatára. Álláspontja szerint a szerződési szabadság elvéből fakadóan az önkormányzat, mint jelen esetben magánjogi jogalany eldöntheti, hogy milyen személlyel kíván lakásbérleti szerződést kötni. Így a tulajdonos kizárólag olyan féllel kíván szerződni, aki a jogviszony megszűnése esetén külön nyilatkozatban vállalja, hogy „a jogszabályban írt kötelezettségének mindenekfelett eleget tesz és vállalja ezen kinyilatkoztatásának közvetlen végrehajtási eljárás kezdeményezésének lehetőségével járó

következményeit is.” Hangsúlyozta, hogy a felelős vagyongazdálkodás elvéből fakadóan az önkormányzat elsődleges érdeke, hogy az ingatlan visszaadására vonatkozó bérleti kötelezettség nem teljesítése esetén az ingatlan kiürítése közvetlen végrehajtás alapján legyen kérhető annak legrövidebb időn belüli újrahasznosítása érdekében.

A Kúria Önkormányzati Tanácsa döntésének indokolása

[8] Az indítvány megalapozott.

[9] Az Ör. vitatott rendelkezése a következő:

[10] „A 9. § (5) bekezdése szerint a (3)-(4) bekezdésbe foglalt, valamint az 1 éves határozott időtartamú bérleti szerződések kivételével a bérleti szerződés hatályba lépésnek feltétele, hogy a kijelölt bérlo közjegyzői okiratba foglalt egyoldalú kiürítésre vonatkozó jognyilatkozatot tegyen arról, hogy a bérleti szerződés bármely okból történő megszűnése esetén a lakás kiürítési kötelezettségének eleget tesz, illetve nem teljesítés esetén tudomásul veszi, hogy ellene közvetlen végrehajtási eljárás indul.”

[11] A Kúria Önkormányzati Tanácsa észlelte, hogy az Ör-t a lakások bérletéről szóló Miskolc Megyei Jogú Város Önkormányzata Közgyűlésének 30/2021. (VIII. 31.) önkormányzati rendelete 2021. szeptember 15. napjával hatályon kívül helyezte. A Kúria Önkormányzati Tanácsa több korábbi határozatában rögzítette, hogy az Önkormányzati Tanács bírói kezdeményezés esetén azt a jogot vizsgálja, amelyet a bírónak alkalmaznia kell. Így kerülhet sor hatályon kívül helyezett, vagy a későbbiekben módosult önkormányzati rendeletek vizsgálatára (Köf.5083/2012/4., Köf.5012/2016/4., Köf.5024/2019/4. sz., Köf.5002/2021/5. számú határozatok). A Kp. 146. § (1) bekezdés b) pontja kifejezetten lehetővé teszi a már nem hatályos önkormányzati rendeleti előírás felülvizsgálatát, ezért az indítvány érdemi elbírálásának nem volt akadálya.

[12] A Kúria Önkormányzati Tanácsának jelen ügy kapcsán abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy az Ör. 9. § (5) bekezdése az Ltv. rendelkezéseibe ütközött-e.

[13] Az Alaptörvény 32. cikk (2) bekezdése szerint „Feladatkörében eljárva a helyi önkormányzat törvény által nem szabályozott helyi társadalmi viszonyok rendezésére, illetve törvényben kapott felhatalmazás alapján önkormányzati rendeletet alkot.” Alaptörvényi szabály tehát, hogy az önkormányzat eredeti jogalkotó hatáskörében (törvény által nem szabályozott feladatkörébe tartozó helyi társadalmi viszonyok rendezésére) és törvény felhatalmazása alapján alkothat rendeletet.

[14] Az Önkormányzat az Ör-t származékos jogalkotói hatáskörében alkotta meg, annak preambulumában felhatalmazó rendelkezésként az Ltv. egyes rendelkezéseit - többek között – annak 3. § (1) bekezdését jelölte meg.

[15] Az Ltv. 3. § (1) bekezdése alapján a helyi önkormányzat tulajdonában lévő lakásra (a továbbiakban: önkormányzati lakás) a tulajdonos önkormányzat - e törvény keretei között alkotott - rendeletében (a továbbiakban: önkormányzati rendelet) meghatározott feltételekkel lehet szerződést kötni. Az önkormányzati rendeletben meg kell határozni az önkormányzati lakás szociális helyzet alapján történő bérbeadásának a lakás bérbeadásakor fennálló jövedelmi és vagyoni körülményekhez igazodó feltételeit. Az önkormányzati rendelet a nem szociális helyzet alapján történő bérbeadás esetén szabályozhatja a Ptk. rendelkezéseinek megfelelő óvadék kikötésének lehetőségét és feltételeit.

[16] A Kúria Önkormányzati Tanácsa úgy ítélte meg, hogy a lakásbérleti szerződés tartalmát megállapító Ör. 9. § (5) bekezdése túllépte az Ltv. 3. § (1) bekezdéséből eredő felhatalmazást.

[17] Az Ltv. 19. § (1) és (2) bekezdése szerint önkormányzati lakás esetén, ahol a törvény a bérbeadó és bérlő jogai és kötelezettségei vonatkozásában a felek megállapodására utal, annak tartalmát a bérbeadó tekintetében önkormányzati rendelet határozza meg. Az önkormányzati rendelet felhatalmazhatja a bérbeadót a megállapodás tartalmának meghatározására.

[18] A Kúria Önkormányzati Tanácsa a 2013. január 9-én kelt Köf. 5075/2012/4. számú határozatában részben azonos tényállás mellett a következőket fejtette ki: Az Ör. vitatott pontja „a bérleti szerződés megkötésének feltételévé teszi, hogy a jogosult közjegyzői okiratban a lakás kiürítésére vállaljon kötelezettséget. Az Ltv. ugyanakkor nem támaszt ilyen követelményt a leendő bérlővel szemben. Ennek következtében a helyi önkormányzat nem is jogosult arra, hogy - az Ltv. 3. § (1) bekezdésében szereplő felhatalmazástól eltérően - az Ltv.-ben nem szereplő követelmény teljesítéséhez kösse a lakásbérleti szerződés megkötését, vagyis közjegyzői okiratban kiürítési kötelezettség vállalására kényszerítse a bérlőt. Az Ltv. továbbá részletes szabályozást tartalmaz a lakásbérlet megszűnéséről. Az Ltv. 24. § (1) bekezdés b) pontja értelmében a bérbeadó a szerződést írásban felmondhatja, ha a bérlő a szerződésben vállalt vagy jogszabályban előírt egyéb lényeges kötelezettségét nem teljesíti. Ebben az esetben a bérbeadó - az Ltv. 25. § (2) bekezdése alapján - köteles megfelelő határidőt biztosítani az elmulasztott kötelezettség teljesítésére. Nem teljesítés esetén a bérbeadó - az Ltv. 25. § (5) bekezdése szerint - az elmulasztott határnapot követő hónap utolsó napjára szóló felmondással élhet. Mindazonáltal a bérlő - az Ltv.-nek a lakásbérleti szerződés felmondásáról szóló rendelkezései alapján - nem köteles arra, hogy a felmondásra alapot adó kötelezettségszegés esetére előre elkötelezze magát, hogy akár már a felmondást, illetve a felmondási határidő végét megelőzően kiüríti a lakását.”

[19] A védiratban foglaltakkal összefüggésben a Kúria Önkormányzati Tanácsa rámutat, hogy a nemzeti vagyonról szóló 2011. évi CXCVI. törvény (a továbbiakban: Ntv.) valóban szabályozza az állam és a helyi önkormányzatok tulajdonában álló vagyon megőrzésének, védelmének és a nemzeti vagyonnal való felelős gazdálkodásnak a követelményeit, ugyanakkor nem ad felmentést az alól, hogy az önkormányzati jogalkotás az Alaptörvényben és törvényekben meghatározott rend szerint történjék, nem ad felhatalmazást az önkormányzati lakásgazdálkodás keretében az Ltv. rendelkezéseitől való eltérésre lakásbérlet megszűnése esetén a lakás kiürítésére vonatkozóan. Sőt, az Ntv. IV. fejezete a külön törvényekben szabályozott vagyoni elemek körében - a 16. § (1) bekezdés l) pontjában - akként rendelkezik, hogy az e törvényben meghatározott elvek mentén az önkormányzati lakások, valamint nem lakáscélú helyiségek bérbeadására és elidegenítésére, továbbá az állami lakások és nem lakáscélú helyiségek bérbeadására vonatkozó részletes szabályokat a lakások és helyiségek bérletére, valamint az elidegenítésükre vonatkozó egyes szabályokról szóló törvény – azaz az Ltv. - állapítja meg. (Köf. 5075/2012/4.)

[20] Az önkormányzat védiratában hivatkozott a 7/2006. (II.22.) AB határozatra, mellyel kapcsolatban a Kúria Önkormányzati Tanácsa az alábbiakat állapítja meg. Ez a határozat a szerződési szabadságot, illetve annak sérelmét a termőföldekre vonatkozó elővásárlási jog vonatkozásában értelmezte, így az nincs szoros összefüggésben a jelen ügy tárgyával. A Kúria Önkormányzati Tanácsa ismételten utal arra, hogy a 7/2006. (II. 26.) AB határozat az Alaptörvény Záró és egyes rendelkezések 5. pontja alapján hatályon kívül helyezett határozat, ennél fogva az megerősítés nélkül nem alkalmazható. Idézi ugyan a határozatot a 8/2014. (III. 20.) AB határozat [94], a 3298/2014. (XI.11) AB határozat [28], a 33/2015. (XII. 3.) AB határozat [22], és a 3244/2017. (X. 10.) AB határozat [42], [45], [47], ám formálisan egyik sem erősíti meg, azaz nem vezeti le, hogy miért alkalmazható az Alaptörvény rendszerében.

[21] Továbbá a Kúria Önkormányzati Tanácsa megállapítja, hogy nem helytálló az önkormányzat azon ellenvetése sem, hogy az Ör. 9 § (5) bekezdésére a felhatalmazást az Ltv. 2. számú melléklete adja meg. Az Ltv. 2. számú melléklete a) és c) pontja az önkormányzat lakások bérletéről szóló rendelete tartalmának meghatározásra ad felhatalmazásokat, mégpedig oly módon, hogy utal az Ltv. adott tárgykörre vonatkozó rendelkezéseire, mint törvényi keretekre. E melléklet értelmében „[a]z önkormányzat - e törvény keretei között - rendeletben határozza meg:

- a. a lakás bérbeadásának feltételeit [3. § (1)-(2) bekezdés, 12. § (5) bekezdés, 84. § (1)-(2) bekezdés],
- b. a felek megállapodásának tartalmát a bérbeadó jogai és kötelezettségei vonatkozásában [19. §, 9. § (1) bekezdés, 10. § (2) bekezdés, 15. §, 17. § (2) bekezdés, 18. § (1) bekezdés],

[22] E szabályok között nem található olyan, amely alapján az önkormányzat a bérleti szerződés feltételei között megállapíthatná, hogy a bérlőnek kötelessége a kiürítési kötelezettséget vállalni még akkor sem, ha ez az önkormányzat költségére történik.

[23] Az Ltv. 1. § (3) bekezdése alapján az e törvényben nem szabályozott kérdésekben a Polgári Törvénykönyv (a továbbiakban: Ptk.) rendelkezései az irányadóak. A lakásbérleti jogviszonyok háttérszabálya jelen esetben - a bérleti jogviszony létrejöttének időpontjára figyelemmel - még a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.). A régi Ptk. 434. § (2) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a lakásbérleti jogviszony létrejöttére, a felek jogaira és kötelezettségeire, továbbá a lakásbérlet megszűnésére vonatkozó szabályokat külön törvény tartalmazza. Ugyanezen § (4) bekezdése pedig kimondja, hogy jogszabály - a (2) bekezdésben említett törvény keretei között - a lakásbérlet létrejöttének, megszűnésének, a lakásbérleti jog folytatásának, a lakások elidegenítésének további feltételeit is megállapíthatja.

[24] A régi Ptk. alkalmazásában jogszabálynak minősül a Ptk. 685. § a) pontja szerint minden jogszabály, így a törvény felhatalmazása alapján, annak keretei között az önkormányzati rendelet is. A régi Ptk. e rendelkezései alapján a lakásbérleti viszonyok, így a bérleti szerződés létrejötte és megszűnése vonatkozásában is a szabályozás joga csak a lakásbérletről szóló külön törvény, az Ltv. keretei között illette meg az önkormányzatot az Ör. megalkotásakor. Ez azt jelenti, hogy az Ör. 9. § (5) bekezdése szerinti többletfeltétel, az egyoldalú kötelezettségvállalás a bérlő terhére a szerződési szabadság elvére hivatkozással sem írható elő jogszerűen, mert az sem a régi Ptk., sem az Ltv. rendelkezéseiből nem vezethető le.

[25] A Kúria Önkormányzati Tanácsa a már kifejtettek szerint a Köf. 5075/2012/4. számú határozatában foglaltaktól nem kíván eltérni, mert az Ltv. indítványban megjelölt rendelkezései 2006. március 31. óta nem változtak és a Köf. 5075/2012/4. számú határozat szerinti értelmezésük összhangban áll az Alaptörvénnyel és megfelel a törvény preambulumban rögzített azon céljának, mely szerint a jogalkotó a Ltv. szabályait „a polgári jog alapelveit szem előtt tartva, az önkormányzatok bérbeadói jogait erősítve és a bérlők méltányos érdekeinek védelmét érvényesítve” alkotta meg.

[26] A Kúria Önkormányzati Tanácsa a fenti rendelkezések alapján megállapítja, hogy az Ör. vitatott rendelkezése nem illeszthető a jogszabály által biztosított keretek közé, ilyen tartalmú szabályozásra ugyanis az Ltv. 3. § (1) bekezdése, a 19. §-a és a 2. számú melléklet a) és c) pontjai nem adnak felhatalmazást.

[27] Mindezekre tekintettel a Kúria Önkormányzati Tanácsa a Kp. 146. § (1) bekezdés b) pontja alapján megállapította, hogy az Ör. 2021. szeptember 15 -ig hatályban volt 9. § (5) bekezdése az Ltv. 3. § (1) bekezdésébe, a 19. §-ába, valamint a 2. számú melléklet a) és c) pontjaiba ütközött. A Kúria Önkormányzati Tanácsa csak a közokiratba foglalás rendeleti szabályozásáról döntött, ez nem értelmezhető úgy, hogy szerződésben se lehetne kikötni, ezt azonban az Önkormányzati Tanács nem vizsgálta.

[28] A Kp. 147. § (1) bekezdése értelmében, ha az önkormányzati rendelet rendelkezésének megsemmisítésére, illetve más jogszabályba ütközésének megállapítására bírói indítvány alapján került sor, a megsemmisített rendelkezés nem alkalmazható az indítványozó bíróság előtt folyamatban lévő egyedi ügyben, valamint valamennyi, a megsemmisítés időpontjában valamely bíróság előtt folyamatban lévő egyedi ügyben. Ezen általános alkalmazási tilalom mellőzését a Kúria Önkormányzati Tanácsa a Kp. 147. § (2) bekezdése alapján elrendelheti, ha azt a közérdek védelme, a jogbiztonság vagy a rendelet hatálya alá tartozó jogalanyok alapvető jogainak védelme indokolja, de jelen esetben ilyen körülmények nem álltak fenn.

A döntés elvi tartalma

[29]

1. Az önkormányzat rendeletében az önkormányzati lakás bérletére vonatkozó megállapodás tartalmát a bérbeadó jogai tekintetében a lakások és helyiségek bérletére, valamint az elidegenítésükre vonatkozó egyes szabályokról rendelkező 1993. évi LXXVIII. törvény (Ltv.) keretei között határozhatja meg.

2. Az önkormányzat nem jogosult arra, hogy rendeletben a lakásbérleti szerződés hatálybalépését a lakások és helyiségek bérletére, valamint az elidegenítésükre vonatkozó egyes szabályokról rendelkező 1993. évi LXXVIII. törvényben (Ltv.) nem szereplő feltétel teljesítéséhez kösse, rendeleti szabályozás útján a bérlet a bérleti szerződés bármely okból történő megszűnése esetén a közjegyzői okiratba foglalt kiürítési kötelezettség vállalására kényszerítse.

Záró rész

[30] Az Önkormányzati Tanács az indítványt a Kp. 141. § (2) bekezdése szerint tárgyaláson kívül bírálta el, a más jogszabályba ütközés jogkövetkezményeit a Kp. 146. § (1) bekezdés b) pontja alapján állapította meg.

[31] A Magyar Közlönyben történő közzététel a Kp. 146. § (2) bekezdésén, a helyben történő közzététel a Kp. 142. § (3) bekezdésén alapul.

[32] Adott jogszabály-ellenesnek minősített rendelkezés vonatkozásában a folyamatban lévő ügyben való és az általános alkalmazás tilalmát a Kp. 147. § (1) bekezdése mondja ki.

[33] A Kp. 141. § (4) bekezdése alapján az önkormányzati rendelet törvényességének vizsgálatára irányuló eljárásban a feleket teljes költségmentesség illeti meg és saját költségeiket maguk viselik.

[34] A határozat elleni jogorvoslatot a Kp. 116. § d) pontja és a 146. § (5) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2021. október 5.

Dr. Varga Zs. András s.k. a tanács elnöke, Dr. Dobó Viola előadó s.k. bíró, Dr. Balogh Zsolt s.k. bíró, Dr. Kiss Árpád Lajos s.k. bíró, Dr. Varga Eszter s.k. bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő